

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2016 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **Gminy M. G. – Zarządu (...) z siedzibą w G.**

przeciwko **N. D.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej N. D. na rzecz powoda Gminy M. G. – Zarządu (...) z siedzibą w G. kwotę 106,50 złotych (sto sześć złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 30 lipca 2006 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej N. D. na rzecz powoda Gminy M. G. – Zarządu (...) z siedzibą w G. kwotę 107 złotych (sto siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 60 złotych (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 kwietnia 2007 roku powód Gmina M. G. – Zarząd (...) w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej N. D. kwoty 106,50 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi za okres od dnia 30 lipca 2006 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwana N. D. dokonała przejazdu środkiem komunikacji miejskiej należącym do powoda bez ważnego biletu, w związku z czym zobowiązana jest uiścić powodowi dochodzoną pozwem opłatę dodatkową w kwocie 101,50 złotych oraz koszty pocztowego upomnienia.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 maja 2007 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VIII Nc 2849/07 Sąd Rejonowy w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana N. D. złożyła sprzeciw, zaskarżając go w całości i podnosząc zarzut nieistnienia roszczenia oraz jego przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Dnia 30 maja 2006 roku N. D. podróżowała komunikacją miejską – autobusem linii numer R należącym do Zarządu (...) w G.. Na trasie pomiędzy przystankami (...) i (...) o godzinie 21:05 miała miejsce kontrola biletów, w czasie której kontroler biletów stwierdził, iż N. D. posiada jedynie bilet miesięczny uprawniający do przejazdów liniami zwykłymi,

nie posiada zaś ważnego biletu na przejazd linią specjalną – pospieszną, w związku z czym wystawił druk opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu. Kontroler biletów sporządził również raport opisowy numer (...).

N. D. pokwitowała osobiście odbiór wezwania do zapłaty.

N. D. nie odwoływała się od powyższego wezwania.

W trakcie przejazdu autobusem linii numer R N. D. zobowiązana była do uiszczenia opłaty za przejazd w wysokości 1,50 złotych.

Opłata dodatkowa za przejazd bez ważnego biletu na liniach pospiesznych organizowanych przez Zakład (...) w G. wynosiła 100 złotych.

raport opisowy kontrolera biletów nr (...) – k. 5-5-v akt

Sąd zważył, co następuje

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodu z dokumentu w postaci raportu opisowego kontrolera biletów, przedłożonego przez stronę powodową w toku postępowania, który to dokument został uznany za wiarygodny w całości, albowiem nie budził on zastrzeżeń Sądu co do swojej autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, tym bardziej, iż strona pozwana nie negowała jego mocy dowodowej.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 1173 ze zmianami) – umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia – przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Stosownie zaś do treści art. 33a ust. 3 tej ustawy – w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty, zaś dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym przysługuje przewoźnikowi po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty, które uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia wezwania do zapłaty (art. 75).

W niniejszej sprawie powód Gmina M. G. – Zarząd (...) w G. domagał się zasądzenia od pozwanej N. D. kwoty 106,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 30 lipca 2006 roku do dnia zapłaty z tytułu opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu środkiem komunikacji miejskiej należącym do powoda wraz z należnością za przejazd (łącznie 101,50 złotych) oraz kosztami pocztowymi wysłanego upomnienia (5 złotych) – na podstawie art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 1173 ze zmianami).

Z uwagi na fakt, iż spośród podniesionych przez pozwaną N. D. zarzutów, zarzut przedawnienia był zarzutem najdalej idącym, prowadzącym – w razie jego uwzględnienia – do oddalenia powództwa w całości, Sąd rozważył go w pierwszej kolejności uznając jednakże, iż nie jest on zasadny.

Zgodnie z treścią art. 778 k.c. roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany – od dnia, kiedy miał być wykonany. Stosownie zaś do treści art. 77 ustawy Prawo przewozowe – z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 tej ustawy, roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu.

W niniejszej sprawie poza lakoniczną adnotacją poczynioną na raporcie opisowym kontrolera biletów „Wezwanie wysłano – 05 lipca 2006 roku”, powód nie przedstawił żadnego dowodu, iż wezwanie do zapłaty zostało ponownie

wysłane pozwanej N. D., nie doszło więc do zawieszenia biegu terminu przedawnienia, wobec czego kwestię przedawnienia roszczenia analizować należy w odniesieniu do dnia wykonania przewozu, tj. dnia 30 maja 2006 roku. Skoro zatem umowa przewozu została wykonana w tym dniu (30 maja 2006 roku), roczny termin przedawnienia roszczenia z tej umowy upływał z dniem 30 maja 2007 roku. Tymczasem, pozew o zapłatę w niniejszej sprawie został złożony przez powoda w dniu 12 kwietnia 2007 roku, a zatem jeszcze przed upływem terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego w sprawie.

Również podniesiony przez pozwaną N. D. zarzut nieistnienia roszczenia nie może być uznany za zasadny, pozwana bowiem na tę okoliczność nie przedstawiła żadnych dowodów, nie kwestionowała faktu odbycia podróży bez ważnego biletu, a co więcej w piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 18 grudnia 2015 roku” (data prezentaty: 2015-12-18) pełnomocnik pozwanej wręcz przyznała, że „(...) mandat za bilet na autobus, którego córka nie miała jadąc z ojcem dziecka, wziął ten chłopak i powiedział, że uregulował należność w kasie (...)”. Twierdzenia zatem pozwanej co do nieistnienia dochodzonego roszczenia uznać należy za gołosłowne i nie prowadzące do wykazania okoliczności mogących powodować oddalenie powództwa.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie skoro pozwana N. D. w dniu 30 maja 2006 roku odbyła przejazd autobusem linii numer R bez ważnego biletu na tę linię autobusową (specjalną – pospieszną) oraz nie uiściła nałożonej na nią przez powoda opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu, ani należności za przejazd, to zgodnie z treścią art. 33a ust. 3 ustawy Prawo przewozowe pozwana jest zobowiązana do uiszczenia na rzecz powoda należności za przejazd (ceny biletu) oraz opłaty dodatkowej. Żądanie powoda w tym zakresie uznać należało więc za całkowicie zasadne, w tym również co do jego wysokości. Wysokość powyższych kwot, zarówno w odniesieniu do należności za przewóz, czyli ceny biletu, jak i opłaty dodatkowej, znajduje swoje źródło w przepisach prawa miejscowego (uchwał Rady Miasta G.), które są powszechnie wiążące, zaś ich nieznanomość nie zwalnia od ich stosowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w punkcie I wyroku z dnia 23 lutego 2016 roku, na podstawie art. 16 w zw. z art. 33a ust. 3 w zw. z art. 75 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 1173 ze zmianami) w zw. z art. 481 k.c. zasądził od pozwanej N. D. na rzecz powoda Gminy M. G. – Zarządu (...) w G. kwotę 106,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty liczonymi za okres od dnia 30 lipca 2006 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 460) obciążając pozwaną N. D. kosztami procesu w całości, tj. w kwocie 107 złotych, na co składa się kwota poniesionych przez powoda kosztów sądowych (30 złotych) oraz kwota 17 tytułem zwrotu opłaty skarbowej oraz kwota 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.